

Sveci nam pomažu odupirati se zavodnjima i liječiti zadobivene rane

1. Prošle godine od 13. do 18. travnja 2016. tisuće vjernika odali su počast sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću čije je tijelo bilo izloženo u Zagrebu. Časteći zemne ostatke svetih Božjih ugodnika daje se zapravo slava i čast Bogu koji je izvor i počelo svake svetosti. Njega je papa Franjo bio proglasio suzaštitnikom Godine milosrđa. Dopuštanjem Kongregacije za proglašenje svetih, te mjesnoga biskupa iz Padove njegovo će sveto tijelo proći našom obalom, počevši od crkve Gospe od zdravlja u kojoj je Leopold kao mladi kapucin bio tri godine rektor crkve (1897.-1900.). Samostan i crkva bili su srušen u Drugom svjetskom ratu. A kad je crkva obnovljena, moj predšasnik mons. Marijan Oblak nabavio je svečev relikvijar, te crkvu Gospe od zdravlja prije 39 godina (1978.) proglasio svetištem sv. Leopolda.

Tko je ovaj skromni redovnik koji će nas ovih dana okupljati u Zadru, Herceg-Novom, Dubrovniku, Splitu i Rijeci? Prafrazirat ću riječi pape Pavla VI. koji je u prigodi proglašenja blaženim otca Leopolda ovako zborio: „Gledaj samo kako je siromašan, jednostavan, čovječan; skroman, vedar i sabran; sav u zanosu svoga unutarnjega gledanja nevidljive prisutnosti Božje. A ipak je tako prisutan, pristupačan i spreman na uslugu, pa imaš dojam da nas poznaje i čeka; kao da su mu poznate naše brige i kao da čita našu nutrinu... Pogledaj toga siromašnoga, maloga kapucina pred kojim osjećamo da nas privlači i oduševljava“ (1976.).

2. Što nam to Gospodin poručuje po svetom Leopoldu u ovoj prigodi dolaska njegovoga tijela?! Govori nam o velikom otajstvu beskrajne Božje dobrote, pa nas Isus po njemu iznova poziva: „Dođite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti“ (Mt 11, 28). Zašto nas Isus poziva da k njemu idemo i da s njime kroz život hodimo? Njega je, naime, Otac nebeski poslao da nas oslobodi i spasi. Jer, čovjek je bio i ostao duboko ranjeno biće. Ranjen je u svim svojim unutarnjim moćima: razuma, slobodne volje, srca i savjesti. Nikakvo onda čudo što nemoćan, izranjen i slab često se pita „tko sam i što sam, što ću kuda idem, za čim lutam. Uzalud nebo za odgovor molim, uplašen sobom svoje suze gutam“ (T. Ujević).

Iako je čovjek ranjen i izložen zavodnjima, požudama i strastima, ne bismo se smjeli na tomu zaustaviti i svijet s pesimizmom promatrati. Jer, mi smo spašeni i otkupljeni. Dapače, zaslugom muke, smrti i uskrsnuća Isusa Krista postali smo djeca Božja. I još se nije očitovalo što ćemo biti. To je ono što Gospodin poručuje po svecu milosrđa, svetom Leopoldu. I traži da kao odabrana djeca očitujemo plodove njegovoga Duha koje je sveti Pavao opisao kao „ljubav i strpljivost, blagost i dobrota, krotkost i uzdržljivost“ (Gal 5, 23). Nasuprot rasipnosti i idolopoklonstva, bludnosti i nečistoće, vraćanja i svađe, sebičnosti i strančarenja, razdora i pijanki i svih drugih zala (Gal 5, 19-21).

3. Sveti je Leopold dobro shvatio metodologiju preobrazbe i obraćenja pa je čitavoga života po sakramentu svete ispovijedi pomagao ljudima da „svlače staroga čovjeka“, mijenjaju se i „oblače novoga koji će biti „pun ljubavi i strpljivosti, blagosti i dobrote, milosrđa i zahvalnosti“ (Kol 3,12-15). Isto tako znao je kako nabrojane krjeposti i vrline „ne padaju s neba“, već se za njih valja izboriti. A pred brojnim životnim teškoćama i duševnim patnjama znao je uputiti riječ ohrabrenja kako se „othrvati“ brojnim zavodnjima kojima je čovjek u životu izložen. Svetim ga je proglasio Ivan Pavao II. (16. X. 1983.). Dugogodišnji pontifikat Ivana Pavla II. (1978.-2005.) omogućio mu je odvažno i športski uhvatiti se u koštac sa suvremenim ideologijama koje su desetljećima zavodile čovjeka. I pomagale da „grijež stekne pravo građanstva“, a otpisivanje Boga uđe u „program ljudskog umovanja“. Zato je bio vrlo kritičan prema takvim zastranjenjima, apostolski zagrijan za navještaj istine, neustrašiv i nepopustljiv prema svim vrstama lažnih ideologija i zavodjenja ljudi.

Neumorno se obraćao svima i poticao neka ne podlegnu naučavanju iskrivljenih antropologija koje su cvjetale poslije Francuske revolucije, a i danas cvjetaju. To su: **Pozitivizam**, koji drži da u procesu razvoja društva najvažniji su inženjeri, tehničari, privrednici i učenjaci. Ne obazirući se na ljudske vrline ljubavi, darežljivosti, žrtve, milosrđa, humora i radosti, oni su podigli kumire ekonomije i tehnologije i tako „pomogli“ da se čovjek otuđi i izobliča. Druga je ideologija **liberalizam**, koji se temelji na ekonomiji (uzor kapitalizam), na laicizmu i politici buržoaske demokracije. Ovaj sustav već dulje proživljava veliku krizu, pa je Bernanos ustvrdio kako on nije stvorio „boljeg čovjeka“ (kako su govorili), već ga učinio „nezasićenim i razjarenim bićem“. „Vidim svijet koji se izgrađuje u kojem čovjek ne će moći živjeti; moći će živjeti, ali uz uvjet da bude manje čovjek“, veli Bernanos. Liberalizam je „uklonio Boga iz javnoga života“, a na njegovo mjesto postavio kumire „zlatnoga teleta progresa i uživanja“. Kao reakcija na individualizam liberalizma u politici, odgoju i ekonomiji, pojavio se **marksistički kolektivizam** koji smo imali prigode osjetiti na valstitoj koži. On ističe društvene elemente u razvoju pojedinca, a otpisuje transcendentalne temelje kulture i odgoja. Dapače, religiju smatra opijumom naroda od čega treba oslobađati čovjeka. Zahvaljujući pozitivizmu, liberalizmu i marksizmu koji su „vladali ljudskim duhom i kulturom“ u zadnja tri stoljeća, društvo je zapalo u krizu kakvoj nije bilo premca u povijesti čovječanstva.

4. I dok su se spomenute ideologije razvijale od 18. do 20. stoljeća, u naše vrijeme sve više se širi „**rodna teorija**“ poznata i kao „**gender-ideologija**“. To je svjetonazor koji nameće novo tumačenje čovjeka koji nije spojiv s normalnim ljudskim poimanjem, a pogotovu ne s kršćanskom antropologijom. Predstavnici ove nove ideologije ne prihvaćaju činjenicu da se ljudska bića rađaju kao muško i žensko, već tvrde da su njihove razlike „društvena konstrukcija“. A umjesto riječi spol, upotrebljavaju riječ „rod“. Čini se kako trenutno jedino Katolička Crkva otvoreno i jasno upozorava na opasnosti koje ova ideologija sa sobom nosi. Već prije 20 godina, na Međunarodnoj konferenciji u Pekingu (1995.), u kontekst „pitanja ženskoga dostojanstva“, pokušalo se „poništiti razlike između muškarca i žene“. Tada je sveti Ivan Pavao II. uputio „Pismo ženama svijeta“ (29. 06. 1995.) u kojem je napisao da su „ženskost i muškost komplementarni, ne samo s fizičke i psihičke, nego s ontološke točke gledišta“. A njegov nasljednik, Benedikt XVI., poslije sedamnaest godina napisao je kako „džender ideologija vrši atentat na oblike obitelji koju čine otac, majka i djeca“ (2012.).

Veliki stručnjak za rodnu teoriju, Tony Anatrella, francuski specijalist socijalne psihijatrije i savjetnik Papinskog vijeća za obitelj upozorava: „Ne bojte se boriti protiv rodne ideologije koja je najveća kušnja u ovom stoljeću. Budite proročka manjina, koja će učiniti vlastitima riječi svetoga Ivana Pavla II. koji je rekao kako treba „stalno ukazivati na zablude ove nove antropološke hereze“. Ova ideologija sve više osvaja jer se nameće putem medija, obrazovnih programa i pravnih propisa izglasavanjem zakona. Sjećamo se kako se to kod nas prije četiri godine pokušalo učiniti preko „zdravstvenog odgoja u školama“. Tada se pod „firmom zdravstvenoga odgoja“, protiv kojega nitko pametan ništa nema, upakiralo četvrti modul seksualnoga odgoja premrežen stavovima rodne ideologije. Javili su se brojni roditelji i civilne udruge koje su to otklonile. Dakle, pokušalo se „prodati rog za svijeću“. Prekjučer su u europskom parlamentu usvojili većinom glasova Istambulsku konvenciju koja želi zaštititi žene i obitelji od nasilja. Nitko ne bi bio protiv takve konvencije, kad u njoj ne bi bili stavovi i termini „rodne ideologije“ koju kršćanin ne može prihvatiti. Ta ideologija, naime, kako je rekao papa Bendikt XVI., „vrši atentat na oblike obitelji koju čine otac, majka i djeca“. A papa Franjo ju je za vrijeme susreta mladih u Poljskoj (12. 08. 2017.) nazvao „ideološkom kolonizacijom“. Zabrinjava činjenica da su stranke koje se nadahnjuju kršćanskim nazorom (u imenu ili stavu) digli ruku za tu Konvenciju. Među njima su i predstavnici iz naše zemlje.

Čestitamo svim onim parlamentarcima koji su imali hrabrosti “oduprijeti se toj suvremenoj kolonizaciji”. Čestitamo i slovačkom parlamentu što nije ratificirao spomenutu konvenciju.

5. Sveti je Leopold je bio svjestan slabosti ljudskoga duha i njegove podložnosti zavodnjima svih vrsta. Povijest nam govori kako su zavodnici imali silnoga uspjeha. I upropastili brojne duše. No, sveti Leopold nije se zaustavio nad tom činjenicom, nirti digao ruke za predaju. Neumorno je dizao ruke da blagoslovi, ohrabri i učvrsti ljude da se ne boje. Vjerovao je, naime, u sakramentalnu milost koja pomaže u jačanju i učvršćenju ljudskoga duha da ne podleže pred zavodnjima i kolonizacijom. Poticao je i usmjeravao ljude neka rade na sebi, obraćaju se i popravljaju. Jung je negdje zabilježio „da su paralelno s padom religioznog života, neuroze vidljivo se umnožile“. I dodao kako smatra da su „religije kao ljekoviti sustavi bili velika pomoć ljudima u liječenju duševnih patnja“. A pomagale su i pomažu čovjeku „osloboditi se, ne samo od neurednih osjećaja krivnje, straha, srdžbe, bijesa, ljubomore, zavisti i neprijateljstva“, nego od svih zarobljavanja koje sa sobom donose spomenute ideologije. Uz milosti sakramenta svete ispovijedi, koju Gospodin obilno dijeli svima koji se kaju i ispovijedaju, valja uočiti i „osjećaj zaštićenosti i sigurnosti“ koju nam Crkva vjerom i sakramentima pruža. Naime, u zajedništvu s drugima osjećamo se povezanima. I računamo na njihovu pomoć, razumijevanje i potporu. A to stvara „osjećaj pomilovanosti“, sigurnosti i svijesti da smo „nošeni valovima milosti“.

Nošen tim „valovima milosti“ sveti je Leopold proveo zadnjih četrdeset godina svoga života u Padovi ispovijedajući vjernike. S osobitim darom mudrosti i savjeta imao je prikladnu riječ za svakoga. A njegova „zlatna ruka“ pola stoljeća je blagoslivljala i odriješivala. Kako je lijepo imati prijatelja „zlatne ruke“ koji razumije i pomaže djelima i savjetima. A znamo da su Leopolda tražili radnici i studenti, profesori i intelektualci, vojnici i časnici, časne sestre i redovnici, svećenici i biskupi. U punom smislu riječi uspio je „umrežiti zdravo i jednostavno prihvaćanje i razumijevanje s otajstvenom dimenzijom sakramenta ozdravljenja. Neka nam sveti Leopold, za koga je Pavao VI. rekao da je „jednostavan, skroman, vedar i sabran, pristupačan i spreman na uslugu“, izmoli potrebne milosti i pomogne u našem hrvanju s opasnim i zavodljivim ideologijama i drugim životnim teškoćama. Posebice neka nam pomogne usvajati vrline „ljubavi i strpljivosti, blagosti i dobrote, krotkosti i poniznosti, milosrđa i zahvalnost“ koje sveti Pavao nabraja kao nužnu prtljagu za svakoga kršćanina. Sveti Leopold Bogdane Mandiću, moli za nas i blagoslovi ovaj grad i nadbiskupiju u kojoj si boravio tri godine, kao i naš narod kojemu si s ponosom pripadao. Amen.

† Želimir Puljić, nadbiskup

Zadar, 14. rujna 2017.